

1. Ные трѣбува всякога да мыслимъ и да ся разговаряме за Бога, и да Му ся молимъ искренно и съ благоговѣніе: И Богъ като е толкова бескрайно святъ и высокъ, а ные сме толкова незначителни и недостойни, пада ни ся да ся боимъ отъ преславно-то Му име. Второз. 28; 58: Мат. 6; 9.

2. Ные разваляме тая заповѣдь: 1) *когато ся кълнемъ на лъжж*, или когато призоваваме Бога за свидѣтель, че *лъжа-та* ни е истинна. По голѣмъ укоръ отъ това не може да ся принесе на Бога, Бога на истинж-тж. Богъ изискува отъ насъ да казуваме истинж всякога и въ всяко обстоятелство, за всяко лице и за всяко нѣщо. 2) Когато употребяваме име-то Божіе на праздно за да ся подиграваме съ него, или да ся кълнемъ безъ нуждж; на примѣръ като казуваме: “Богъ знае,,” “Богъ е свидѣтель,,” “Богъ да мя ослѣпи,,” “Богъ да мя убіе,” и проч. Съ тоя начинъ мнозина грѣшижтъ всякой день. 3) Когато кълнемъ, и хулимъ Свято-то име Божіе. 4) Когато ся покланяме Богу неблагоговѣйно, несмысленно и лицемерно.

3. Богъ не ще да оправдае оногова, който приима име-то му на праздно. Той всякога ще забѣлжи престѣпленія-та на таиж заповѣдь. Нѣкога Богъ поразявалъ съ смъртъ хулителиты, на които хула-та была още въ уста-та имъ. Голѣмый-тъ и страшный-тъ день, въ когото ще дадемъ отвѣтъ за всякж “празднж думж,,” приближава. Мат. 12; 36.